

χρεωστὴ νὰ δείξη τὴν ἰδίαν πίστιν διὰ τῶν ἔργων, καὶ νὰ φυλάξῃ τὴν ἀποκτηθεῖσαν δικαίωσιν διὰ τῆς τηρήσεως τῶν θείων ἐντολῶν· διότι ἡ πίστις πρέπει νὰ ᾖ ἡ ἀγάπης ἐνεργουμένη· κατὰ τὸν Ἀπόστολον. Μία τοιαύτη πίστις ὀνομάζεται ὡς αὐτὴς· ἐπεὶ δὲ ὁ σπινθὴρ τῆς ἀνυποκρίτου πίστεως ἀναζωπυροῦται μὲ τὴν συνεχῆ προκοπὴν εἰς τὴν ἀρετὴν. Ὅταν ὁμοῦς ὁ ἄνθρωπος δὲν ὁμολογήσῃ τὴν ἰδίαν ἀθλιότητα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, μήτε θέσῃ ὅλην τὴν ἐλπίδα καὶ πεποίθησιν τῆς σωτηρίας αὐτοῦ εἰς τὸν Σωτῆρα Χριστὸν, ἢ δὲν διάγῃ ζωὴν Χριστιανικὴν, τοῦ τοιοῦτου ἡ πίστις εἶναι νεκρά, καθ' ὑπόκρισιν, καὶ ματαία.—Μητροπολίτης ΠΛΑΤΩΝ, μετὰφ. ΚΟΡΑΗ.

ΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ ΤΟΥ ΚΥΡΟΥ.

ΕΝΩ ποτὲ συνεδειπνοῦσεν ὁ Κύριος μὲ τοὺς ἀξιωματικοὺς αὐτοῦ, ἐπρόβαλε τὴν ἀκόλουθον ἐρώτησιν.—“ Ἀράγε, ὦ ἄνδρες, μᾶς ὁμοιάζουν οἱ κοινοὶ στρατιῶται εἰς τὰς συναναστροφάς καὶ εἰς τὰ τοῦ πολέμου, ἢ κατώτεροί μας εἶναι, διότι δὲν ἀντράφησαν ὡς ἡμεῖς; ”—“ Ὅσον μὲν διὰ τὰ τοῦ πολέμου, ἀπεκρίθη ὁ Ὑστάσπης, ‘ δὲν ἔχω τί νὰ εἶπω· εἰς τὰς συναναστροφάς ὁμοῦς αὐτῶν φαίνονται ἀπειρόκαλοι, καὶ, διὰ νὰ πληροφορηθῇτε, ἀκούσετε τί μὲ συνέβη. Πρὸ ὀλίγου καιροῦ μᾶς ἔστειλεν ὁ Κυαξάρης κρέατα· ἦσαν δὲ τόσα, ὥστε νὰ λάβῃ καθεὶς στρατιώτης μου τρία κομμάτια ἢ καὶ πλείοτερα. Ἀφοῦ λοιπὸν ἐκαθίσαμεν κυκλοειδῶς, ἐγύρισε ὁ μάγειρος μίαν φορὰν τὰ κρέατα, ἀρχίσας ἀπὸ ἐμὲ, ὅστις ἐκαθήμεν εἰς τὸ ἐν ἄκρον· ὅτε δ’ ἔφερε μέσα καὶ τὰ δευτέρα κρέατα, τὸν ἐπρόσταξα ν’ ἀρχίσῃ τὴν περιφορὰν ἀπὸ τὸ ἄλλο ἄκρον· τότε, φωνάξας τις ἀπὸ τοὺς καθήμενους εἰς τὸ μέσον, “ Μάγειρε, ” εἶπεν, “ ἡμεῖς ἀδικούμεθα, ἐὰν κάμμιαν φορὰν δὲν ἀρχίσῃς καὶ ἀπὸ ἐδῶ. ” Ἀκούσας ἐγὼ τοῦτο, ἐδυσχερестήθην ἐπεὶ δὲ ἐνόμουν ὅτι λαμβάνει ὀλιγότερον, καὶ τὸν ἐπροσκάλεσα νὰ καθίσῃ πλησίον μου. Αὐτὸς δὲ ὑπήκουσεν εἰς τὴν πρόσκλησιν μὲ ἄκραν εὐταξίαν. Ἄλλ’ ὅτε τὰ περιφερόμενα κρέατα ἔφθασαν καὶ εἰς ἡμᾶς, εἶχαν ἀπομείνειν τὰ πλέον μικρὰ κομμάτια, ἐπεὶ δὲ τὴν φορὰν ταύτην ἤμεθα τελευταῖοι· τοῦτο δὲ τὸν ἐκακοφάνη πολὺ, ὥστε, “ Κακοτυχία μὲ ! ” ἐφώνασε, “ νὰ προσκαλεσθῶ, καὶ νὰ τύχω ἐδῶ τώρα ! ” Ἄλλ’ ἐγὼ, “ Μὴ σε μέλη, ” τὸν εἶπα, “ διότι μετ’ ὀλίγον θέλει πάλιν ἀρχίσῃν ἀπὸ ἡμᾶς, καὶ τότε σὺ ἐμπορεῖς νὰ λάβῃς τὸ μέγιστον κομμάτιον. ” Ἦρχισε τέλος πάντων ὁ μάγειρος καὶ τὴν τρίτην περιφορὰν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐκεῖνος ἔλαβε μετ’ ἐμὲ δευτέρος. Ὅτε ὁμοῦς ἔλαβε καὶ ὁ τρίτος, νομίσας ὅτι ἐπῆρε

κομμάτιον μεγαλύτερον τοῦ ἰδιοῦ του, ἀφίνει κάτω ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶχε λάβειν, διὰ νὰ ἐπάρῃ ἄλλο. Ἄλλ’ ὁ μάγειρος, στοχαζόμενος ὅτι αὐτὸς δὲν ἤθελε πλέον κρέας, ἀπεμακρύνθη περιφέρων, πρὶν ὁ καλὸς σου στρατιώτης προφθάσῃ νὰ λάβῃ. Τότε δ’ ἐταράχθη καὶ ἡγανάκτησε τόσον πολὺ ὁ ἄθλιος, ὥστε μόλις ἤξευρε τί κάμνει ἢ τί λέγει, καὶ, τέλος, ἀνεποδογύρισε τὸ πινάκιόν του, γεμάτον ἀκόμη ἀπὸ ἔμβαμμα. Ἰδὼν τοῦτο ὁ πλησίον μας καθήμενος λοχαγὸς, ἐχειροκρότησε καὶ ἐγέλα, καθὼς καὶ ἄλλοι πολλοί· ἐγὼ δ’ ἐπροσποιοῦν νὰ βήχω, μὴ δυνάμενος νὰ κρατήσω τὸν γέλωτα. ”

Ἀνέλαβεν ἔπειτα τὸν λόγον ἄλλος τις ταξιάρχης, καὶ εἶπε.—“ Μίαν τῶν ἡμερῶν, ἠθέλησα, ὦ Κύριε, νὰ γυμνάσω τοὺς στρατιώτας τοῦ λόχου μου. Ἀφοῦ δὲ τοὺς ἔβαλα εἰς τάξιν, στήσας πρῶτον τὸν λοχαγόν, νέον τινὰ ὀπίσω αὐτοῦ, καὶ τοὺς ἄλλους καθεξῆς, ἐστάθην ἔμπροσθεν, κυττάζων τὸν λόχον· καὶ, ὅτε μ’ ἐφάνη καιρὸς, διέταξα νὰ προχωρήσωσι, φωνάξας κατὰ τὸ σῆμα, “ Ἐμπρός ! ” Τότε ὁ καλὸς σου ἐκεῖνος νέος, τὸν ὁποῖον ἔβαλα δευτέρον, ἐπέρασεν ἔμπροσθεν τοῦ λοχαγοῦ εἰς τὸν πρῶτον τόπον. Ἐγὼ δὲ, ὡς τὸν ἶδα, “ Τί κάμνεις, ἄνθρωπε; ” τὸν εἶπα· καὶ ἐκεῖνος μὲ ἀπεκρίθη, “ Ἐμπρός ἐπέρασα, ὡς σὺ ἐπρόσταξες. ” “ Ἀλλὰ, φίλε, ” τὸν εἶπα, “ ἐγὼ ἐπρόσταξα νὰ βαδίσετε ὅλοι ἔμπροσ, καὶ ὄχι σὺ μόνος. ” Ἐκεῖνος δὲ, ἀκούσας τοῦτο, ἐστράφη πρὸς τοὺς λοχίτας, καὶ εἶπε, “ Δὲν ἀκούετε ὅτι προστάζει νὰ περάσετε ὅλοι ἔμπροσ; ” καὶ παρευθὺς ὅλοι, προπεράσαντες τὸν λοχαγόν, ἤρχοντο πρὸς ἐμέ. Ἐπεὶ δὲ ὁ λοχαγὸς τοὺς ἐπρόσταξε νὰ γυρίσωσιν ὀπίσω, ἡγανάκτησαν, λέγοντες, “ Τίνος λοιπὸν ν’ ἀκούωμεν; ὁ ἕνας λέγει ἔμπροσ, καὶ ὁ ἄλλος ὀπίσω. ” Ἐγὼ δὲ ὑπέφερα ταῦτα μὲ πραότητα, καὶ, ἀφοῦ διέταξα πάλιν αὐτοὺς ἀπαρχῆς, τοὺς εἶπα νὰ μὴ προπερνῶσι τοὺς ὄντας ἔμπροσθέν των, ἀλλὰ νὰ προσέχωσι ν’ ἀκολουθῇ καθεὶς τὸν προηγούμενον αὐτοῦ.

Ἐπεὶ δὲ τις, μέλλων νὰ ἀναχωρήσῃ εἰς Περσίαν, ἦλθε νὰ τὸν δώσω μίαν ἐπιστολήν, ἐπρόσταξα τὸν λοχαγόν, ὅστις ἤξευρε ποῦ τὴν εἶχα βαλμένην, νὰ τρέξῃ εἰς τὴν σκηνὴν, καὶ νὰ μὲ τὴν φέρῃ. Αὐτὸς λοιπὸν φυσικὰ ἔτρεχε· ὁ δὲ καλὸς σου ἐκεῖνος νέος ἔτρεχε καὶ αὐτὸς κατόπιν του, ὡπλισμένος μὲ τὸν θώρακα καὶ τὴν μάχαιραν· ἰδόντες δὲ αὐτὸν, συνέτρεχαν καὶ οἱ λοιποὶ λοχῖται, καὶ οὕτως ὑπέστρεψαν ὅλοι ὁμοῦ φέροντές με τὴν ἐπιστολήν. Τόσον εἰδήμονες τῶν πολεμικῶν καὶ τόσον νοήμονες εἶναι οἱ στρατιῶταί σε, ὦ Κύριε. Οἱ μὲν ἀξιωματικοὶ λοιπὸν ἐγέλασαν διὰ τὴν δορυφορίαν τῆς ἐπι-

στολῆς. Ὁ δὲ Κύριος χαμογελῶν, ὁ Θανμασίς, εἶπεν, ἔχομεν στρατιώτας· διότι ἄλλοι μὲν αὐτῶν μὲ ὀλίγον προσφάγιον γίνονται φίλοι· ἄλλοι δὲ τόσον εὐπειθεῖς εἶναι, ὥστε προθύμως ὑπακούουν, καὶ πρὶν ἀκούη καταλάβωσι τὸ προσταττόμενον.—ΞΕΝΟΦΩΝ.

Ο ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΒΙΟΣ.

Ἡ ΖΩΗ μᾶς πλανᾷ· ὁ δρόμος τῆς εἶναι γεμάτος ἀπὸ ἀκάνθας καὶ τριβόλους· ἀλλ' ἡ ἐλπίς μᾶς συνοδεύει, διὰ τὴν ἐξομαλύνει τὰς δυσκολίας καὶ τραχύτητας τοῦ ταξιδίου. Ἡ δόξα μᾶς ὑπόσχεται μεγάλας ἡδονάς, ἀλλὰ δὲν εἶναι παρὰ ψευδῆ φῶτα, τὰ ὅποια μᾶς ἀπάτουν καὶ μᾶς ἐκβάλλουν ἀπὸ τὸν δρόμον· ἐάν δὲν φροντίζετε διὰ τὰς μεγαλειότητας καὶ ὑπερφανίας τοῦ βίου, θέλετε ἀποφύγειν μεγάλους κόπους καὶ πολλὰς ἀνησυχίας. Ὅστις ἔχει θάρρος νὰ τρέξῃ κατόπιν τῆς δόξης, ἐμπορεῖ νὰ τὴν ἀπολαύσῃ, καὶ νὰ λάβῃ τὴν ἀνταμοιβὴν τῶν κόπων του· ἀλλ' ἔχετε εἰς τὸν νῆν σας πάντοτε, ὅτι πολλάκις οἱ σκοποὶ μας, οἱ πόθοι μας, αἱ προσπαθήσεις μας, ἀποβαίνουν ὅλα μάταια· εἶναι ὡς οἱ λεπτοὶ ἐκείνοι ἀτμοὶ, οἱ ὅποιοι συσσωρεύονται ἐν καιρῷ νυκτὸς εἰς τὰς κοιλάδας, καὶ, ὡς φανῇ ὁ ἥλιος, διαλύονται καὶ χάνονται.

Ὡ φίλοι μου, τί ἀκατανόητον πράγμα εἶναι ὁ ἄνθρωπος! ὅποια ἐνωσις παθῶν μωρῶν, καὶ σκέψεων πάλιν τόσον σοφῶν! ζῶν τόσον σύντομος, καὶ σκοποὶ τόσον ἐκτεταμένοι! τόσαι γνώσεις σχεδὸν ἀνωφελῶν πραγμάτων, καὶ ἀληθῆς ἄγνοια τῶν ὅσα του συμφέρουν! μὲ τόσον στοχασμὸν, τόσον προβλεπτικὸν, τόσῃ ἐπιμονῇ εἰς τὸ νὰ ἐξετάξῃ τὰ ἀποστήματα καὶ τὰς ιδιότητας τῶν ἀπωτάτων σωμάτων, καὶ ὁμως μὲ τόσῃ ἀδυναμίαν νὰ γνωρίσῃ τὸν ἑαυτὸν του! Τέλος, μὲ τόσον ἀπληστον ἐπιθυμίαν τῆς εὐδαιμονίας, καὶ μὲ τόσα ὀλίγα μέσα καὶ φῶτα διὰ νὰ κατασταθῇ εὐδαίμων! Φίλοι μου, βλέπω ὅτι σβύνεται ἡ λαμπὰς τῆς ζωῆς μὲ εἰς τὴν στιγμὴν, ὅτε ἤρχιζα νὰ μανθάνω καὶ νὰ μορφώνω τὸ λογικόν μου.—ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ.

ΑΝΑΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΚΟΡΑΣΙΩΝ.

Ἡ ΑΝΑΤΡΟΦΗ τῶν κορασίων ἐκτελεῖται κακῶς, ἢ παραμελεῖται διόλου, ἢ καὶ ἦναι ὀχι ὀλιγότερον ἀξία προσοχῆς ἀπὸ τὴν τῶν ἀρρένων. Ὡς μέλλοντα μίαν ἡμέραν νὰ κατασταθῶσιν οἰκοκύριαι, νὰ οἰκονομῶσιν οἰκίαν, θέλουν διοικεῖν δούλους, θέλουν ἔχειν ἄνδρα διὰ νὰ καταστήσωσιν εὐτυχῇ, καὶ παῖδας νὰ ἀναθρέψωσιν.

Αἱ οἰκίαι, τῶν ὁποίων αἱ γυναῖκες ἔχουν τὴν ἐσωτερικὴν διοίκησιν, δὲν ὑποστηρίζονται τάχα

ἢ δὲν ἀφανίζονται, δὲν ἀνεγείρονται ἢ δὲν καταστρέφονται, ἀπ' αὐτάς; Ἡ ἀνατροφή τῶν τέκνων δὲν εἶναι ἔργον αὐτῶν; Εἰς τὴν νεαράν ἡλικίαν τοῦτων δὲν ἀκολουθοῦν αἱ πρῶται ἐντυπώσεις; Ὅποιās προφυλάξεις λαμβάνομεν διὰ νὰ αὐξήσωμεν ἢ νὰ διατηρήσωμεν τὴν περιουσίαν μας, ἥτις δὲν χορηγεῖ εἰς ἡμᾶς κάμμιαν ἀξιοσύνην ἢ προτέρημα! Διὰ τί νὰ μὴ λαμβάνωμεν ἐπίσης προφύλαξιν, διὰ νὰ δώσωμεν εἰς τὰ κοράσια καλὴν ἀνατροφήν, ὥστε νὰ στολίσωμεν αὐτὰ μὲ τὰς ἠθικὰς καὶ θρησκευτικὰς ἀρετάς;

Οἱ πλείστοι τῶν ἀνθρώπων στοχάζονται, ὅτι τὰ κοράσια δὲν πρέπει νὰ μανθάνωσι πολλά· δὲν πρέπει, λέγουσιν, νὰ γίνωσι σοφαὶ γυναῖκες· αἱ ἐπιστῆμαι τὰς ἀποκαθιστῶσι ματαιόφρονas καὶ ὑψηλόφρονas· ἀρκεῖ εἰς αὐτὰ νὰ μάθωσι πῶς νὰ διοικῶσι μίαν ἡμέραν τὰ τῆς οἰκίας, καὶ νὰ ὑπακούωσι τυφλῶς εἰς τοὺς ἄνδρας τῶν. Ἡ φύσις τὰς ἐπροίκισε μὲ τὴν φιλοπονίαν, καθαρότητα, καὶ οἰκονομίαν, διὰ νὰ τὰς ἀπασχολῇ ἡσύχως εἰς τὰ οἰκιακά· εἰς αὐτὰ πρέπει νὰ περιορίζονται, καὶ νὰ μὴ προχωρῶσι περαιτέρω.

Εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι πρέπει νὰ φοβώμεθα μὴ κάμωμεν τὰς γυναῖκας ἡμιμαθεῖς ἢ ἀξιογελάστas σοφάς· ἀλλ' ἐπεὶ τάχα ὅτι πρέπει νὰ ἀνατρέφονται εἰς τὴν παντελῇ ἀμάθειαν, καὶ νὰ περιορίζονται εἰς μόνον τὰ οἰκιακά πράγματα; Ὁ ἀνὴρ πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν σύντροφόν του ὡς δούλην; Πρέπει νὰ ἦναι στερημένος, συζῶν μετ' αὐτῆς, ἀπὸ τὸ καλῆτερον τῆς κοινωνίας θέλγητρον; Διὰ νὰ τὴν καταδουλώσῃ καλῆτερα, πρέπει νὰ τὴν ἐμποδίσῃ τοῦ ν' ἀκούῃ, καὶ νὰ γνωρίσῃ τίποτε; Θέλει νὰ ἔχῃ ἐν ἀληθείας αὐτόματον ἢ ἀνδρόποδον; Ὁχι, ἀναμφιβόλως, οὕτω δὲν εἶπεν ἡ φύσις, ἥτις χορηγεῖ εἰς τὰς γυναῖκας πνεῦμα τόσον εὐάρεστον καὶ λεπτόν· ἐξ ἐναντίας, αὐτὴ τὰς θέλει νὰ συλλογίζονται, νὰ κρίνωσι, νὰ ἀγαπῶσι, νὰ γνωρίζωσι, νὰ καλλιεργῶσι τὸ πνεῦμά των, καλλωπίζουσαι τὴν μορφὴν των. Εἶναι τῶνόντι ἀπρεπον νὰ τὰς ὑποχρεώσωμεν νὰ σπιδάζωσι μαθήματα μὴ ἀρμόζοντα εἰς αὐτάς, τὰ ὅποια ἤθελαν εἶσθαι μάλλον ἐπιβλαβῆ παρὰ ὠφέλιμα· ἀλλ' ὑπάρχει ἄλλος σκοπὸς, ὅπως εἴ τι μάλλον ἐπικίνδυνος, τὸν ὅποιον πρέπει ὀχι ὀλιγότερον ν' ἀποφεύγωμεν· ἤρουν, ἢ παντελῆς ἀμάθεια, ἢ ἑλλειψὶς τῶν γνώσεων, αἵτινες εἶναι ἀναγκαῖαι, ἢ δύναται νὰ προσεγνήσωσιν εἰς αὐτάς τιμὴν, καὶ νὰ στολίσωσι, χωρὶς νὰ βλάψωσι, τὸ πνεῦμά των.

Μένον ἀμαθὲς καὶ συνειθίζον εἰς τὴν ὀκνηρίαν ἐν κοράσιον, παραδίδεται εἰς τὸν ἐξωθεν στολισμὸν, καὶ ὁ στολισμὸς οὗτος, ὅστις εἶναι ἀδυναμία ψυχῆς, εἶναι, πηγὴ ἀνεξάντλητος ἐνοχλήσεων. Ἡ ἀδιακόπως ἀποπλανημένη